

Κυριακή 8 Ιουλίου 2018

Στ' Κυριακή Ματθαίου.

Ματθ. 9, 1 – 8.

«...ἵνα δέ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεῖς ἄρῶν σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου». (Ματθ. 9, 6).

Ἄν τῆ σημερινῆ περικοπῆ, τὴν ἀκούσει κάποιος ἐπιφανειακά, θά καταλάβει ὅτι ὁμιλεῖ γιὰ ἓνα ἀκόμη θαῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλά θαύματα πού ἔκανε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεανθρώπου γιὰ τὸν πονεμένο συνάνθρωπο. Μέσα ὅμως στό κείμενο τῆς σημερινῆς περικοπῆς ὑπάρχει κρυμμένος ἓνας ἀτίμητος θεολογικός θησαυρός, πού καλό θά ἦταν σήμερα νά τὸν ἀνακαλύψουμε καὶ νά τὸν ἐκμεταλλευτοῦμε.

Ὁ θησαυρός βρίσκεται τοποθετημένος στά λόγια τοῦ Κυρίου, μέ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νά ἐξηγήσει γιατί θά χαρίσει τὴ θεραπεία στόν παραλυτικό πού κείτεται μπροστά του: «...ἵνα δέ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας – τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεῖς ἄρῶν σου τὴν κλίνην καὶ

ὑπάγε εἰς τόν οἶκόν σου». «Γιά νά καταλάβετε ὅτι ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τήν ἐξουσία πάνω στή γῆ νά συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, τότε λέγει στόν παραλυτικό νά σηκωθεῖ νά πάρει τό κρεβάτι του καί νά πάει στό σπίτι του». Ὁ θησαυρός βρίσκεται συγκεκριμένα στήν ἔκφραση μέ τήν ὁποία αὐτοπροσδιορίζεται ὁ Χριστός: «ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου».

Ποτέ ὁ Χριστός δέν χαρακτήρισε τόν ἑαυτό Του «Υἱό τοῦ Θεοῦ». Ὡς Υἱό τοῦ Θεοῦ ἄφησε νά τόν ὁμολογήσουν οἱ ἄλλοι. Ἐπήνεσε τόν Πέτρο, ὅταν τόν ὁμολόγησε ὡς Υἱό τοῦ Θεοῦ στή γνωστή στιχομυθία: «Ἕμεῖς δέ τίνα με λέγετε εἶναι; ἀποκριθεῖς δέ Σίμων Πέτρος εἶπε· σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Ματθ. 16, 15-16). Εἶπε μάλιστα πώς πάνω σ' αὐτή τήν πέτρα τῆς πίστεως τοῦ Πέτρου θά χτίσει τήν Ἐκκλησία Του, πού θά μείνει ἀσάλευτη γιά πάντα. Ἐπίσης τή στιγμή πού ὁ Κύριος ἀφήνει τήν τελευταία Του πνοή ἐπάνω στό Σταυρό «ὁ ἐκατόνταρχος καί οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τόν Ἰησοῦν, ἰδόντες τόν σεισμόν καί τά γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱός ἦν οὗτος» (Ματθ. 27, 54). Δέχτηκε πάντοτε τήν ὁμολογία τῶν ἄλλων ὅτι εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, δέν τό εἶπε ὅμως ποτέ ὁ Ἴδιος γιά τόν ἑαυτό Του. Γιατί;

Ἀπέκρυψε μέ μεγάλη προσοχή τή θεϊκή Του φύση ὁ Χριστός, ὅσο ζοῦσε πάνω στή γῆ, γιά νά παγιδέψει μέ μαεστρία τό διάβολο. Ποτέ δέν ὁμολόγησε καί δέν διακήρυξε ὅτι εἶναι ὁ Θεός ἀπό ὀνος Του, γιατί δέν ἤθελε νά ἀκούσει ἀπό τό στόμα Του ὁ διάβολος κάτι τέτοιο. Προσπάθησε ὁ διάβολος νά Τοῦ ἀποσπάσει μία τέτοια ὁμολογία, ὅταν μετά τήν τεσσαρακονθήμερη νηστεία Του θέλησε νά Τόν προσεγγίσει καί νά Τόν πειράξει. Σέ κάθε πειρασμό Τόν παρακινουῖσε, ἄν εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ, νά κάνει τό ἓνα ἢ τό ἄλλο. Ὁ Χριστός ὅμως μέ ἔξυπνο τρόπο καί μέ ἀγιογραφικές ἀπαντήσεις ἀπέφυγε μία τέτοια ὁμολογία, ἀφήνοντας τό διάβολο μέ τή μεγάλη ἀπορία γιά τό τί εἶναι αὐτό τό πρόσωπο πού ἔχει μπροστά Του. Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ κάλυψε τή θεϊκή Του φύση πολύ προσεκτικά μέ τό ἔνδυμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καθώς κατέβηκε κάτω στή γῆ. Ὁ διάβολος ἔβλεπε ἔξωτερικά ἓναν ἄνθρωπο. Δέν μπορούσε νά φανταστεῖ ὅτι ὁ Θεός θά εἶχε τήν ἀρετή καί τήν ταπείνωση νά παραμερίσει τή θεϊκή Του δόξα καί νά καταδεχθεῖ νά φορέσει τό παλιό, φθαρμένο καί βρώμικο ροῦχο τῆς ἀνθρώπινης σάρκας. Ἐβλεπε μπροστά του ἓναν ἄνθρωπο. Ἴσως ἓναν ἄνθρωπο μέ ἐξαιρετικά χαρίσματα. Ἴσως ἓνα πλάσμα λίγο

ύψηλότερο από τά ανθρώπινα μέτρα. Σέ καμία περίπτωση όμως δέν ύπολόγιζε ότι έχει νά κάνει μέ τόν ίδιο τό Θεό.

Άλλά καί κατά τήν επί γῆς παρουσία Του ὁ Χριστός αὐτοπροσδιοριζόταν ὡς υἱός τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκόμη καί ὅταν θαυματουργοῦσε, παρακαλοῦσε νά μή διατυμπανίζουν οἱ ἄνθρωποι τά θαύματά Του. Φύλαξε μέ προσοχή αὐτό πού οἱ ἐρευνητές ὀνομάζουν «μεσσιανικό μυστικό». Τό μεσσιανικό μυστικό δέν ξεκαθαρίστηκε μέχρι τή στιγμή πού ὁ διάβολος παρασύρθηκε στήν παγίδα τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ παγίδα τοῦ Θεοῦ γιά τό διάβολο ἦταν ὁ Γολγοθᾶς. Ὁ διάβολος νόμιζε πώς πάνω στό Γολγοθᾶ ὀδηγοῦσε ἕναν ἄνθρωπο. Ὅταν ὁ Χριστός ἄφησε τήν τελευταία Του πνοή, τότε, καθώς κατέβηκε στόν Ἄδη, ὁ διάβολος κατάλαβε τό πάθημά του. Ζήτησε νά σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο καί παρέλαβε ἕνα Θεό. Νόμιζε πώς θά φυλάκιζε ἕναν ἀκόμη ἄνθρωπο μέ τά δεσμά τοῦ θανάτου, ἀλλά ὅταν ὁ Χριστός δοκίμασε τό θάνατο, ἔσπασε τά δεσμά του καί διέλυσε τή δύναμη τοῦ διαβόλου, διότι «οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι ὑπό τῆς φθορᾶς τόν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς», ὅπως ὁμολογοῦμε στή Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Μέ τόν ὄρο «υἱός τοῦ ἀνθρώπου» ὁ Χριστός ἐπικάλυψε, ἀλλά ταυτόχρονα καί ἀποκάλυψε τήν ἀξίωσή Του ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας καί Λυτρωτής τοῦ κόσμου. Καθώς ἔλεγε ὅτι εἶναι ἕνα ἀνθρώπινο παιδί, διέδιδε γιά τόν ἑαυτό Του ὅτι εἶναι αὐτό πού ὀνόμασαν οἱ πατέρες «φιλός ἄνθρωπος», δηλαδή ἕνα λεπτό, ἀδύναμο ἀνθρωπάκι. Ἔτσι ἐπικάλυψε τό μεγάλο Του μεσσιανικό μυστικό. Κάλυψε καί ἀπέκρουσε τή θεϊκή Του φύση πίσω ἀπό αὐτή τήν ἔξυπνη καί προσεκτική φράση, ὁμολογώντας ταυτόχρονα ὅτι ἦταν κατά πάντα ἄνθρωπος. Σκέπασε τή Θεότητά Του κάτω ἀπό τήν ἀνθρώπινη φύση, γιά νά τήν ἀφήσει νά φανερωθεῖ τήν κατάλληλη στιγμή.

Μέ τήν ἴδια φράση, ὅμως, ταυτόχρονα ἀποκάλυψε καί τή Μεσσιανική του ιδιότητα καί ἀποστολή. « Ἴνα δέ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου...». Ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου, αὐτό τό ἀνθρώπινο παιδί ἔχει ἐξουσία νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες. Δέν λαμβάνει αὐτή τήν ἐξουσία ἀπό κάπου. Δέν Του δίδει κάποιος τήν ἐξουσία νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ἀλλά ὁ ἴδιος ἔχει αὐτή τήν ἐξουσία. Οἱ ἱερεῖς, ἔχουν τήν ἐξουσία νά συγχωροῦν τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά αὐτή τήν ἐξουσία τή λαμβάνουν ἀπό τόν ἐπίσκοπο καί ἐκεῖνος ἀπό τούς ἀποστόλους καί οἱ

ἀπόστολοι ἀπό τό Χριστό. Ὁ Χριστός συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες ἀπό τή δική Του ἐξουσία, τήν ὁποία διαθέτει ὡς Θεός, Λυτρωτής καί Σωτήρας τοῦ κόσμου.

Σ' ὁλόκληρη τή δραματική πορεία τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ὁ Χριστός δέν σταμάτησε ποτέ νά ἐπικαλύπτει καί νά ἀποκαλύπτει ταυτόχρονα τή θεϊκή Του φύση καί τή Μεσσιανική Του ιδιότητα. Μετά τήν ἔνδοξη Ἀνάληψή Του, βεβαίως, δέν τό κάνει γιά νά παγιδεύσει τό διάβολο. Τό κάνει πρῶτον, ἐπειδή σέβεται τήν ἐλευθερία μας καί δεύτερον, ἐπειδή ἀξία ἔχει νά ψάξουμε καί νά πονέσουμε, γιά νά Τόν βροῦμε καί νά ἐνωθοῦμε μαζί Του. Γι' αὐτό «μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πιστεύσαντες» (Ἰω. 20, 29).

Στήν ἐποχή μας τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ βάλλεται καί πληγώνεται ἀπό πολλές κατευθύνσεις. Συγγραφεῖς, «ἐπιστήμονες», διανοούμενοι, ἐρευνητές καί πολλοί ἄλλοι προσπαθοῦν νά ξεφτίσουν τό Θεανδρικό τίμιο πρόσωπο τοῦ Κυρίου. Προσπαθοῦν νά μᾶς Τόν παρουσιάσουν ὡς ἄνθρωπο μέ πάθη, ἐλαττώματα καί ἁμαρτίες. Ἄς μὴν ὑποκύψουμε στά ἡμιμαθή κελεύσματά τους. «Ἐρευνᾶτε τάς γραφάς», μᾶς λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἄς ψάξουμε τήν πίστη μας βαθιά. Ἄς μελετήσουμε, ἄς προσευχηθοῦμε, ἄς ζήσουμε τήν ἐν

μυστηρίοις ἔνωσή μας μέ τό Θεό. Τότε θά καταλάβουμε πώς ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού στέκεται πάντοτε κοντά μας, ἕτοιμος νά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία. Μία σωτηρία πού ἀφειδῶς τήν ἔχει προετοιμάσει γιά ὅσους Τόν ἀγάπησαν. Ἀμήν.